

Ἀρμενίας, καθὼς καὶ τοῦ περιπλανωμένου Ἰουδαίου.

Al ciel de Cans le voit — on
Rajovenir en cel roion,
Et ne morra pas voirement
jusques au jour del' jugement.

Εἶνε θαυμαστὸν ὅτι ἅπαντες οἱ μεσαιῶνιοι ποιηταί, μυθιστοριογράφοι, περιηγηταί, λογογράφοι, φιλόσοφοι, σχολιασταί τῶν ἁγίων γραφῶν, πλὴν τοῦ Matthieu Paris καὶ τοῦ Φιλίππου Μούσκῃ, οὐδὲν ἔγρουζαν ὡς πρὸς τὸ ὑποκείμενον περὶ τοσοῦτον τὴν περιεργίαν τῶν δυτικῶν χριστιανῶν κατὰ τὰς σταυροφορίας προκαταλαβόντος. Αἱ ἀπεχθεῖς καταδρομαὶ τῶν Ἰουδαίων αἱ γενόμεναι ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν οὐδαμοῦ φαίνονται ἐπικαλούμεναι τὴν μεγάλην συμβολικὴν μορφήν τοῦ περιπλανωμένου Ἰουδαίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΕΡΒΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

—
Μετάφρασις.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΜΑΖΑΙΟΥ.

Στέλνει ὁ Κύριος ὁ Θεὸς
στέλνει τρεῖς ἀγγέλους σου·
—Σύρτε σεῖς, ἀγγέλοι μου,
σεῖς οὐράνιοι βούβονδες
ἀπ' τὸν οὐρανὸν στὴν γῆν.
Ταμπουράδες κάμετε
ἀπὸ ξύλο ἁρμονικὸ,
καὶ τὸν κόσμον πρέξετε
σάν γιὰ τ' ἄνθη ἢ μέλισσα.
Κάθε πίστι βλέπετε
κάθε χώρα καὶ χωριὸν,
ἂν κ' ἐμὲ καὶ τ' ὄνομα
τὸ δικό μου φέρουνε.
Τότε οἱ ἀγγέλοι ἐπήγανε
ἀπ' τὸν οὐρανὸν στὴν γῆν,
ταμπουράδες κάνουνε
μ' ἓνα ξύλο ἁρμονικὸ
καὶ τὸν κόσμον ἔτρεξαν,
σάν γιὰ τ' ἄνθη ἢ μέλισσα·
κάθε πίστι ἐκύτταξαν
κάθε χώρα καὶ χωριὸν.
Τὸν Θεὸν καὶ τ' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ ὅλοι ξέρουνε.
Εἰς τὰ σπήτια ἔφθασαν
τοῦ Γαβάνου τοῦ ἄρχοντα.

Ἰσα τοῦτο ἐγένετο
τὴν ἁγία Κυριακή,
Κ' ἔρθιοι ἀπέξω ἐστάθησαν.
Μεσημέρι ἐπέρασε,
ἴμερα καλοκαιρινή·
τὰ κουνούπια διώχοντας
τὰ ποδάρια ἐπόνεσαν
καὶ τὰ χέρια τὰ ὄμορφα.
Τότε ἡ Ἑλένη φέινεται
μιὰ κυρὰ 'περίφανη'
πᾶνε ὀμπρὸς κ' ὀπίσω της
θάλας δούλες ὄμορφαις.
Κάνουν παγωνιοῦ πτερὰ
ἴσκιο στὸ κεφάλι της.
Βγαίνει ἡ Ἑλένη φέροντας
κλόνα μὲ ξερὸ ψωμί,
ποῦ μιὰ ἡμέρα εἰζύμωσε
καὶ μιὰν ἄλλη ἔψησε
καὶ μιὰ τρίτη ἐφούρτισε.
Τὸ ψωμί δὲν τὸ ἔδωκε
ἢ κυρὰ ἢ περίφανη,
σάν ποῦ ὁ Κύριος ἀγαπᾷ,
μόν' ἡ Ἑλένη τὸ ἔριξε
μὲ τὸ πόδι τὸ δεξιό.

—Πάρτετο, βρωμόφτωχοι!

Πῶς εἶν' τοῦτος δυστυχῆς
ὁ Θεὸς ποῦ δὲν μπορεῖ
νὰ βοηθᾷ τοὺς δούλους του
καὶ σ' ἐμὲ σὰς ἔστειλε;
ἔχω ἐγὼ στὰ σπήτιά μου
τὸν δικό μου τὸν Θεὸν.
Τοίχους 'κειὸς σιδέρινους,
καὶ τραπέζια μου ἔφιασε
ὄλο ἀσῆμι λαμπερὸ,
κάθε πλοῦτος καὶ καλὸ.
Σάν οἱ ἀγγέλοι ἐπήγανε
βρίσκουνε τὸν Στέφανο,
δοῦλο γερογτούτζικο
τοῦ Γαβάνου τοῦ ἄρχοντα.
Τότε λέγουν—'Ἀκουσε,
ἀδελφέ μας Στέφανε,
πόρρευσε γιὰ ψυχικό.
Τότε λέει ὁ Στέφανος·
—'Ἀδελφοί μου ἀκούστε με·
'Γὼ δὲν ἔχω τίποτε
παρὰ μόνον ἓν ἄρνι.
Ἐννέα χρόνια ἐδούλευσα
τὸν Γαβάνο ἄρχοντα,
τίποτε δὲν μοῦ ἔδωκε,

παρὰ μόνον ἐν ἄρνι.
 Πάντα γάλα ἐζήτησα
 καὶ τ' ἄρνάκι ἀνέθρεψα.
 Τώρα μ' αὖζησε τ' ἄρνι
 κ' ἔρεινε καλλίτερο
 ἀπὸ κάθε πρόβατο.
 Ἄν ἐδῶ ἦταν τ' ἄρνι,
 στὴν στιγμὴν σᾶς τὸ ἄρνι.
 Πονηροὶ τζοπάνηδες
 λὲν νὰ μοῦ τὸ κλέψουνε.
 Οἱ φτωχοὶ τοῦ κρίνουνε
 — Σ' εὐλογοῦμε, Στέφανε
 Ἄν μιλά ἡ καρδοῦλά σου
 σὰν μιλά κ' ἡ γλώσσά σου,
 θε νᾶν τώρα ἐδῶ τὸ ἄρνι.
 Βλέπει πίσω ὁ Στέφανος,
 νὰ τ' ἄρνάκι κ' ἔρχεται
 στὸ χορτάρι τρέχοντας
 καὶ βελάζει τρυφερά.
 Τὸν τζοπάνη ἐχαίδευσε
 σὰν παιδί τὴν μάνα του.
 Ἦ ἀγκαλιάζει ὁ Στέφανος,
 τρεῖς φορὰς τὸ φίλησε
 στοὺς ἀγγέλους τὸ ἄρνι.
 — Πάρτε το, ἀδελφοὶ φτωχοὶ
 νᾶν γιὰ σᾶς παρηγοριά
 καὶ γιὰ μὲ παράκληση.
 — Σ' εὐλογοῦμε, Στέφανε!
 Τότε οἱ ἀγγέλοι ἐκόπιεσαν
 καὶ τ' ἄρνάκι ἠφέρανε.
 Σὰν οἱ ἀγγέλοι ἀνέβαιναν
 ποῦνε ὁ Θεὸς τοῦ Θεοῦ
 ὅλα ὁμολογήσανε
 σὰν ἐγένικαν στὴ γῆ.
 Κάλλια ὁ Κύριος τὰ ἔφερε
 παρ' ἐκεῖνοι λέγουνε.
 Λέει ὁ Κύριος ὁ Θεός·
 — Σῦρτε σεῖς, ἀγγέλοι μου,
 εἰς τὰ σπήτια τὰ λαμπρὰ
 τοῦ Γαβάνου τ' ἄρχοντα·
 Ποῦν' τὰ σπήτια τὰ λαμπρὰ
 μαύρη λίμνη ἀνοίξετε,
 τὴν Ἐλένη πιάσετε,
 πιάστε τὴν περίφανη
 στὸν λαιμό της τὸν ψιλό
 κακὴ πέτρα δέσετε
 καὶ στὴν πέτρα δέστε τὴν.
 ἔλθισμένοι δαίμονες
 πάντα νὰ τὴν σέρνετε,

καὶ σὰν πλοῖο στὴν θάλασσα,
 λάμνετε στὰ βάσανα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ
 ΑΝΔΡΩΝ. (1)

Τὸ δρᾶμα ἐτελείωσεν. — Αὐγουστος.

Καὶ σὺ Βροῦτε; — Κλιςαρ.

Εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ πίστις σας; — Νέρων.

Οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι! —
 Ἐρρίκος Η΄.

Εἰς χεῖράς σου, Κύριε, παραδίδωμι τὸ πνεῦμά
 μου. — Γάσος.

Ὅλον τὸ Βασιλείόν μου δίδω δι' ἐν λεπτόν θ-
 κόμη. — Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ.

Ἀρκετά — Λόχ.

Δὲν ὑπάρχει αἷμα εἰς τὰς χεῖράς μου. — Φρε-
 δερικός Ε΄.

Τοῦτο μόνον εἶναι ὁ θάνατος; — Γεώργιος Δ΄.

Ἀφήσατέ με νὰ ἀκούσω ἅπαξ ἀκόμη τοὺς ἡ-
 χους τούτους, οἵτινες ὑπῆρξαν ἐπὶ τόσον μακρὸν
 χρόνον ἡ παρηγορία καὶ ἡ χαρὰ μου — Μαζάρτ.

Ἐσώθην — Κρόμβελ.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῆσῃ, φίλη μου — Ὁ Δό-
 κτωρ Ζόνσον. — Πῶς; Ὁ ἐχθρὸς φεύγει; ἀποθνή-
 σκω εὐχρησιστημένος. — Ὁ στρατηγὸς Wolf.

Ἔσο σπουδαῖος. — Γρότιος.

Ἡ ἀρτηρία δὲν κτυπᾷ πλέον. — Χάλλερ.

Ἰπάγομεν ὅλοι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὁ Βανδύκ
 μετ' ἡμῶν — Ὁ Ζωγράφος Gainsborough.

Δόσατε μίαν ἔδραν εἰς τὸν Δαυρόλ. — Chester-
 field.

Καλῶς. — Οὐάσιγκτων.

Ἀφήσατέ με νὰ ἀποθάνω εἰς τὸν ἦχον τῆς
 μουσικῆς. — Μιραβώ.

Μὴ ἀφήσατε νὰ πεινάσῃ ἡ δυστυχὴς Νέλλη,
 (μικρὰ σκύλλα.) — Κάρολος Β΄.

Ἐλεύθερος διὰ παντός — Ἄδαμς.

Πάντοτε κάλλιον' πάντοτε ἡσυχότερος — Σχίλ-
 λερ.

Ἠγάπησα τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μου καὶ τὴν
 ἐλευθερίαν. — Κ. Στάελ.

Φάλαγξ κατὰ μέτωπον! — Ναπολέον.

Ἴδου ἡ στιγμή τοῦ ὕπνου. — Βύρων.

Σφίγγον τὴν χεῖρά μου, ἀγαπητὴ φίλε, ἀποθνή-
 σκω. — Ἀλφιέρης.

(1) Τὰς λέξεις ταύτας ἀπηύθυνεν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ῥω-
 μαίων ὁ δραματοποιὸς κατὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος. Valet
 et blaudite.